

Starożytni Święci w Tysiącletnim Królestwie

Zarząd Królestwa

Przeto i my, mając około siebie tak wielki obłok świadków, złożwszy z siebie wszelki ciężar i grzech, który nas usidla, biegnijmy wytrwale w wyścigu, który jest przed nami – Hebr. 12:1.

Czas Królestwa Tysiącletniego po cudowną władzą Jezusa i Kościoła będzie dla świata okresem ogromnych błogosławieństw. Administracja i nadzór sprawowany będzie przez tych królów i kapłanów z poziomu rzeczywistości duchowej, natomiast widzialnymi przedstawicielami tego duchowego królestwa będą „starożytni święci”. Ludzkość będzie miała możliwość zobaczenia w nich doskonałość pobożnego charakteru oraz charakteru boskich władców.

Rola jaką odegrają będzie kluczową dla odrodzenia i doprowadzenia ludzkości do doskonałości. Będą oni głównym kanałem, przez który przepływać będą błogosławieństwa wieku Tysiąclecia. Funkcję swą obejmą od samego początku zaprowadzenia władzy Pośrednika. Zastanówmy się teraz, w jaki sposób zostaną oni wprowadzeni w sprawy Tysiącletniego Królestwa.

Pod koniec Wieku Ewangelii uwielbieni zostaną ostatni członkowie Kościoła, zaś pewna liczba członków Wielkiego Grona nadal pozostanie przy życiu. Nasili się wówczas Wielki Ucisk, zaznaczając dobiegający końca Wiek Ewangelii. Wielkie Grono zrealizuje wówczas swe ostatnie zadanie, gromadząc pełnię swego ziemskiego doświadczenia. W tym okresie na ziemi panować będzie wielkie wzburzenie, a Izrael znajdować się będzie w ogniu kryzysu zwanego „uciskiem Jakubowym” (Jer. 30: 7)1. Chociaż szczegóły tego ostatniego doświadczenia mogą być przedmiotem fascynujących rozważań, to jednak w tym miejscu skupimy się tylko na wybawieniu Izraela, ponieważ to właśnie tam po raz pierwszy pojawiają się starożytni święci.

„I zbiorę wszystkie narody do walki z Jeruzalemem. Miasto będzie zajęte, domy splądrowane, kobiety zhańbione. Połowa miasta pójdzie w niewolę, lecz resztką ludności nie będzie usunięta z miasta. Potem wyruszy Pan i będzie walczył z tymi narodami, jak zwykł walczyć w dniu bitwy” (Zach. 14:2-3).

Z zapisu tego wynika, że Izrael zostanie zaatakowany i poniesie znaczne straty. Jednakże w ogniu tej walki, Jehowa wystąpi aby walczyć, a następnie wybawi otoczony naród. W jaki sposób prowadzona będzie ta walka? Biblia używa opisu „jak zwykł walczyć w dniu bitwy”. Lecz co to za sposób? Prorok Izajasz daje pewną wskazówkę:

„I zwrócę swoją rękę przeciwko tobie, i wytopię w tyglu twój żużel, i usunę wszystkie twoje przymieszki. I zwrócę ci twoich sędziów jak niegdyś, i twoich radców jak na początku. Potem nazywać cię będą grodem sprawiedliwości, miastem wiernym. Syjon będzie odkupiony przez sąd, a ci, którzy się w nim nawrócą, przez sprawiedliwość” (Izaj. 1: 25-27).

Wersety te wyjaśniają dlaczego Bóg pozwoli aby doświadczenia Izraela z rąk jego nieprzyjaciół zasły tak daleko. Naród ten jest bowiem brudny i musi zostać oczyszczony. Można dyskutować w jaki sposób będzie to zrealizowane, jednakże ostatecznym rezultatem będzie grupa cielesnego nasienia Abrahama, która będzie motywowana i kierowana wiarą, z którą Bóg będzie mógł podjąć pracę.

Zwróćmy jednak uwagę, że narzędziem za pomocą którego wybawienie to będzie osiągnięte są „sędziowie” i „radcowie jak na początku”. Kim byli ci sędziowie i doradcy, a także kiedy miał miejsce ów „początek”?

Wydaje się, że chodzi tu o starożytnych świętych (Hebr. 11:4-38), z których wielu było sędziami i doradcami Izraela w czasach przed Chrystusem. Te wierne osoby zostaną wzbudzone, aby stały się wybawicielami Izraela, tak jak niegdyś sędziowie i doradcy wybawiali ten naród.

Nadzieją Kościoła jest zmartwychwstanie na wzór Jezusa, do boskiej natury. Nadzieja ta jest inna niż nadzieja ludzkości, którą jest zmartwychwstanie do ludzkiej doskonałości. Dla ludzkości zmartwychwstanie to polega na procesie stopniowego odrodzenia w czasie Tysiąclecia, osiągania doskonałości jaką niegdyś posiadał Adam. Jednakże dla starożytnych świętych, ich wzbudzenie z martwych będzie natychmiastowym zmartwychwstaniem do doskonałości ludzkiej natury, do pełni fizycznej doskonałości jaką posiadał Adam zanim zgrzeszył.

„Kobiety otrzymały z powrotem swoich zmarłych przez wskreszenie; inni zaś zostali zamęczeni na śmierć, nie przyjąwszy uwolnienia, aby dostąpić lepszego zmartwychwstania” (Hebr. 11:35).

Zmartwychwstania lepszego niż co? Lepszego niż zmartwychwstanie wszystkich innych ludzi, którzy stopniowo będą osiągać doskonałość. „Ponieważ Bóg przewidział ze względu na nas coś lepszego, mianowicie, aby oni nie osiągnęli celu bez nas” (Hebr. 11:40). W tym wersecie apostoł Paweł potwierdza z kolei, że zmartwychwstanie Kościoła jest lepsze od zmartwychwstania owych starożytnych świętych. Greckie słowo „bez” oznacza „oddzielnie” albo „osobno” i niektóre przekłady Pisma Świętego w ten sposób tłumaczą ten fragment. Starożytni święci nie otrzymają swego zmartwychwstania osobno albo przed Kościołem. Gdy Kościół otrzyma swą nagrodę, a otrzyma ją najpierw, wówczas starożytni święci otrzymają swą nagrodę, doskonałość ludzkiej natury.

Wybawienie Izraela

Prorocтва odnoszące się do starożytnych świętych wskazują, że zostaną oni wzbudzeni z martwych w celu wybawienia Izraela. Tak jak miało to miejsce w dawnych czasach, zostaną oni wyposażeni w Bożą moc, aby być w stanie to osiągnąć: „I On będzie pokojem. [Przekład angielski brzmi: „A ci mężowie będą pokojem, gdy Asyryjczycy wejdą do naszej ziemi...”; przyp. tłum.] Gdy Asyryjczycy wpadną do naszego kraju i wkroczą do naszych pałaców, wtedy wystawimy przeciwko nim siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu. Ci ogołocą kraj asyryjski mieczem i kraj Nimroda dobytą bronią. Tak wyratują nas od Asyryjczyków, gdy ci wtargną do naszej ziemi i będą stąpać w naszych granicach. Potem będzie resztką Jakuba wśród wielu ludów jak rosa, która pochodzi od Pana, jak obfi te deszcze na zieleni, która nie czeka na ludzi ani nie pokłada nadziei w synach ludzkich” (Mich. 5:4-6). Słowo „mężowie” w tym fragmencie nie pojawia się w oryginale hebrajskim i zostało dodane przez tłumaczy. Powinno zostać pominięte. Prorok przewidywał to wybawienie zauważając, że przyniesie ono pokój. Źródłem tego wybawienia jest „siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu”. Określenie to odnosi się to szermierzy idei Królestwa Bożego. Siedmiu pasterzy to Kościół w chwale, zaś ośmiu książąt (wodzów) z ludu to starożytni święci. Określenie „książęta” często jest używane w odniesieniu do nich w innych zapisach.

Siedmiu pasterzy i ośmiu książąt zdziesiątkuje wrogów, gdy ci dokonają inwazji na Izrael, a następnie zaprowadzą na ziemi pokój. Wydarzenie to zamknie pierwszy etap fazy pośredniczącej Królestwa Chrystusowego.

Świątynia Ezechiela

Starożytni święci będą widzialnymi przedstawicielami niebieskiego królestwa Chrystusa. Ta ich funkcja jest zasugerowana w obrazie świątyni pokazanej w wizji Ezechiela:

„Potem poprowadził mnie z powrotem w kierunku bramy zewnętrznej świątyni, zwróconej ku wschodowi; lecz była zamknięta. I rzekł do mnie: Ta brama będzie zamknięta, nie będzie się jej otwierać i nikt nie będzie przez nią wchodził, gdyż Pan, Bóg izraelski, wszedł przez nią, dlatego będzie zamknięta. Tylko książę może w niej zasiadać, aby przed Panem brać udział w uczcie ofiarnej; wejdzie on przez przysionek bramy i wróci tą samą drogą” (Ezech. 44:1-3).

Brama wschodnia jest zamknięta, z jasnym położeniem nacisku na Jehowę. Zdaje się to wskazywać na zamknięcie drzwi do wysokiego powołania. Założenie takie jest spójne z kontekstem, ponieważ ostatni fragment 43 rozdziału prorocтва Ezechiela opisuje ofiarę Kościoła w czasie Wieku Ewangelii, używając symbolicznego języka podobnego do 16 rozdziału 3 Księgi Mojżeszowej. Zakończenie lepszych ofiar Wieku Ewangelii w naturalny sposób doprowadzi do zamknięcia drzwi sposobności udziału w wysokim powołaniu. Mimo to, ktoś został u tych drzwi. Zasiada przy nich „książę”, który przedstawia starożytnych świętych, podobnie jak w zapisie 5 rozdziału prorocтва Micheasza.

Inną wzmiankę o „książętach” znajdziemy w Psalmie 45. Ten piękny i proroczy psalm określa całą rodzinę tych, którzy będą błogosławieni przez Boga. Najpierw w proroczym języku wersetów 3 i 10 opisany jest Jezus. Następnie w wersetach 10 do 15 opisany jest Kościół, a Wielkie Grono w wersetach 15 i 16. W końcu zaś, w wersecie 17 wspomniani są starożytni święci: „Zamiast ojców swych mieć będziesz synów swych; ustanowisz ich książętami na całej ziemi”.

Jest to szczególnie i cudowny język. Starożytni święci byli „ojcami”, wiernymi patriarchami Izraela. Jednakże w Królestwie, ci „ojcowie” otrzymają życie od Chrystusa i Kościoła, a zatem staną się ich „synami”. W nagrodę za swą wiarę okazywaną w dawnych czasach, zostaną oni ustanowieni jako „książęta” królestwa niebieskiego.

Jeżeli dokładniej przeanalizujemy sposób użycia określenia „książę” w obrazie świątyni Ezechiela, przekonamy się, że jest on (oni) całkowicie zaangażowany w sprawowanie ofiar składanych przez lud. Książę z zapisu Ezech. 44:3 zajmował miejsce na przysionku przed zamkniętą bramą. Było to miejsce sprawowania kontroli dostępu, komunikacji z duchowymi władcami. Wskazuje to na całkowite zaangażowanie starożytnych świętych w dzieło Królestwa, polegające na podnosze-

niu ludzkości do doskonałości. Starożytni święci będą nauczać lud aby kochali swych władców i swego Boga, który przygotował te wielkie błogosławieństwa: „Na księciu spoczywa troska o składanie całopaleń, ofiary z pokarmów, ofiary z płynów w dni świąteczne, w nowie, w sabaty i we wszystkie dni uroczyste domu izraelskiego: On ma się troszczyć o ofiary za grzeszne i z pokarmów, o całopalenia i ofiarę pojednania, aby dokonać prześlągania za dom izraelski” (Ezech. 45:17).

Co więcej, w osobach starożytnych świętych lud będzie miał wzór doskonałego człowieczeństwa, który to przykład powinien być naśladowany. Starożytni święci w czasie Tysiąclecia przechodzić będą pewne trudności, gdy jako doskonali ludzie przekonają się, że są otoczeni przez niedoskonałą ludzkość, zwłaszcza na początku Królestwa. Ich doświadczenia pod pewnymi względami mogą być podobne do doświadczeń Jezusa, gdy był na ziemi. Jednakże ich miłość, cierpliwość i wytrwałość pozwolą im przetrwać ten trudny okres.

Z praktycznego punktu widzenia, możemy wyobrazić sobie starożytnych świętych jako ambasadorów Królestwa, Króla Jezusa i Kościoła. Bez wątpienia będą oni podróżować po ziemi, pouczając ludzi i we właściwy sposób ustanawiając porządek społeczny i religijny dla błogosławieństwa ludzkości. Jako sędziowie, mogą oni zajmować się rozstrząszaniem sporów pomiędzy ludźmi w przedmiocie mieszkania na terenach, które historycznie były posiadane przez wiele różnych ludów. Starożytni święci, wyposażeni w mądrość udzieloną im przez niebiańskich władców, będą prowadzić i nauczać każdego co do harmonijnego sposobu życia z naturą i innymi ludźmi.. Będą oni w stanie czytać ludzkie serca tak jak czynił to Jezus kiedy był na ziemi, a także wychwytywać wszelkie próby oszustwa ze strony tych, którzy będą stawiać opór żelaznej władzy Królestwa. Ich łagodność, współczucie, zrozumienie i cierpliwość ujmie wszystkich tych, którzy szczerze będą chcieli żyć w zgodzie ze sprawiedliwymi przykazaniami Królestwa2.

Koniec Tysiąclecia

W miarę jak Wiek Tysiąclecia dobiegać będzie końca, ludzkość osiągać będzie stan zewnętrznej ludzkiej doskonałości. Wówczas specjalny okres próby da odpowiedź na pytanie, czy osiągnęła ona również doskonałość wewnętrzną. Próba ta nazwana jest „krótkim czasem” (Obj. 20:3), kiedy to Szatan zostanie uwolniony ze swych więzów i podejmie próbę ponownego zwiedzenia świata (Obj. 20:7,8). Zgodnie z zapisem Księgi Objawienia, odniesie on w tym względzie pewne sukcesy.

Następnie będzie mieć miejsce ostateczna bitwa:

„I ruszyli na ziemię jak długa i szeroka, i otoczyli obóz świętych i miasto umiłowane. I spadł z nie-

ba ogień, i pochłoniął ich” (Obj. 20:9).

„Obóz świętych” jest ostatnią wzmianką o starożytnych świętych. Wydaje się, że pomimo iż ludzkość uzyska stan doskonałości, jaka była udziałem starożytnych świętych w czasie ich zmartwychwstania, to jednak w pewnym sensie starożytni święci będą nadal oddzieleni od reszty ludzkości. W tym czasie, starożytni święci być może otrzymają przywilej otrzymania ostatecznej nagrody, niebieskiej. Chociaż koncepcja ta jest oparta na domysłach, to jednak istnieje kilka zapisów biblijnych które zdają się to sugerować3.

Zwróćmy uwagę, że rozważany właśnie tekst mówi o „obozie” świętych, który został otoczony. Obóz jest tymczasowym miejscem pobytu. Wskazuje to na fakt, że ziemską wędrówkę starożytnych świętych jest chwilowa.

Warte rozważyć są również następujące zapisy: Bóg powiedział do Abrahama „ziemię, na której przebywasz jako przychodzień, całą ziemię kanaanejską dam tobie i potomstwu twemu po tobie na wieczne posiadanie i będę Bogiem ich” (1 Moj. 17:8)

„I nie dał mu w niej dziedzictwa i na stopę nogi, choć mu ją był obiecał dać w dzierżawę, i nasieniu jego po nim, gdy jeszcze nie miał potomka” (Dz.Ap. 7:5, BG)

Oba zacytowane fragmenty dotyczą objęcia ziemi przez nasienie Abrahama. Wynika z tego, że Abraham miałby otrzymać ziemię obiecaną w czasie Królestwa, a następnie pozostawi ją swemu potomstwu. Mogłoby to oznaczać, że starożytni święci przejdą do innej nagrody, do natury duchowej. Podobny sens ma również nauczanie zawarte w liście do Żydów: „Wszyscy oni poumierali w wierze, nie otrzymawszy tego, co głosili obietnice, lecz ujrzeni i powitali je z dala; wyznali też, że są gośćmi i pielgrzymami na ziemi. Bo ci, którzy tak mówią, okazują, że ojczyznę szukają. I gdyby mieli na myśli tę, z której wyszli, byłiby mieli sposobność, aby do niej powrócić; lecz oni zdążają do lepszej, to jest do niebieskiej. Dlatego Bóg nie wstydzi się być nazywany ich Bogiem, gdyż przygotował dla nich miasto” (Hebr. 11:13-16).

Zwróćmy uwagę, że starożytni święci określani zostali jako „goście i pielgrzymi na ziemi”, oraz że szukali oni czegoś innego, „oni zdążają do lepszej, to jest do niebieskiej”4.

Ostatni ślad wiąże się z porównania wiary starożytnych świętych z wielkim gronem. Starożytni święci przechodzili przez doświadczenia, które nie były mniej ostre niż doświadczenia wielkiego grona. Można zastanawiać

się, czy nie przechodzili przez nie z wiarą większą niż wielkie grono, biorąc pod uwagę ich wielką chęć cierpienia dla sprawiedliwości. Czy zatem grupa, która wykazała się przynajmniej taką wiernością jak wielkie grono, nie miałyby otrzymać tej samej duchowej nagrody?

Podsumowanie

Starożytni święci będą odgrywać znaczącą rolę w sprawach ziemskiej fazy Królestwa. Zostaną wzbudzeni na początku Królestwa, aby działać jako widzialni wy-

bawiciele Izraela. Będą nadzorować szkolenie i przywracanie ludzkości do doskonałości. Będą obecni w okresie „krótkiego czasu” po zakończeniu wieku Tysiąclecia, a także będą jednym z powodów dla zebrania się wrogów w ostatnim akcie zła. Gdy to wszystko się skończy, być może opuszczą oni ziemską scenę aby odziedziczyć niewypowiedziane błogostawieństwa niebios.

Stein David

[1]Przypis od Wydawcy: Umieszczenie czasu „ucisku Jakubowego” w przyszłości jest zdaniem wielu słuszną interpretacją. Jednakże jedynym werselem Pisma Świętego który zawiera to wyrażenie jest zapis Jer. 30:7. Niektórzy z wydawców uważają ten fragment, w jego kontekście, za mający szersze zastosowanie niż tylko do ostatnich doświadczeń jakie dotkną Izrael, gdy zostanie zaatakowany przez Goga i jego sprzymierzeńców.

[2]Wydaje się, że większość działań o charakterze „policyjnym” w czasie Królestwa będzie wykonywana przez aniołów, pod mądrym kierownictwem Chrystusa i Kościoła. Działania takie będą podejmowane przed pełnym popełnieniem przestępstwa, ponieważ nikomu nie będzie dozwolone krzywdzić ani niszczyć w czasie Królestwa (Obj. 21:4, Izaj 11:9).

[3]Myśla ta jest poglądem autora. Pomiędzy wydawcami nie ma jednolitego zdania w tym temacie; wskazać jednak należy na następującą różnorodność poglądów i argumentów: 1) brak bezpośrednich dowodów, 2) zapis Mat. 11:11 dot. Jana Chrzciciela, 3) duch przypowieści o robotniku pracującym w 11 godzinie z którego wynika, że Bóg może rozdzielać nagrody wedle swej mądrości i wyboru.

[4]Jeden z wydawców przedstawił swój następujący komentarz, z którym pozostali się zgadzają: „Zawsze uważałem, że starożytni święci zasługują na duchowe miasto, albo rząd, czyli takie, które pochodzi od Boga. O tym właśnie apostoł Paweł mówi w stosunku do Abrahama w Żyd. 11:10. W zapisie tym brak jest greckiego słowa które mogłoby być przetłumaczone jako 'kraj'; słowo to zostało uzupełnione przez tłumacza. Apostoł Paweł wskazuje na lepsze miasto, Nowe Jeruzalem. Jest to zgodne z zapisem Hebr. 11:16. W ten sposób św. Paweł czyni kontrast pomiędzy rządami pod jakimi starożytni święci znajdowali się w tym życiu, a rządem jaki Bóg obiecał w ramach Nowego Przymierza. Jeżeli będziemy interpretować te wersety w sposób wskazujący na poziom niebieski, wówczas będzie to oznaczać, że starożytni święci mieli nadzieję niebieską już w czasie swego życia – która to konkluzja prawdopodobnie przez większość nie zostanie uznana za słuszną.”